

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej
w sprawie **M. G.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 24 czerwca 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt II K (...),

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M.G. został oskarżony o to, że:

„w okresie od dnia 10 listopada 2017 r. do dnia 29 grudnia 2017 r. w W. przy ul. W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia ze sklepu B.:

1. w dniu 10 listopada 2017 r. 5 szt. wody perfumowanej „A.” o łącznej wartości 99,95 zł,
2. w dniu 27 grudnia 2017 r. 7 szt. czekolad „L.” o łącznej wartości 34,65zł, 3szt. czekoladek „T.” o łącznej wartości 38,85 zł, 14 szt. czekoladek „M.” o łącznej wartości 167,86 zł, oraz 1 szt. opakowania czekoladek „R.” o wartości 9,95 zł

tj. mienia o łącznej wartości 251,31 zł,

3. w dniu 29 grudnia 2017 r. 20 szt. opakowań czekoladek „M.” o łącznej wartości 299,80 zł,

tj. mienia o łącznej wartości strat 651,06 zł na szkodę J. S.A., ul. Ż., w K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 26.11.2010 r. do 30.04.2013r. kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w W. wyrokiem sygn. akt II K (...) za czyn z art. 280 § 1 k.k. i 279 § 1 k.k. oraz w okresie 02.08.2014 r. do 27.09.2017 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w W. wyrokiem sygn. akt II K (...) za czyn z art. 279 § 1 k.k., 278 § 1 k.k. i 288 k.k.”,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 12 k.k. zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sądu Rejonowego w W. wyrokiem nakazowym z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał M. G. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn, po zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go na podstawie art. 35 § 1 k.k. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody.

Od wyroku nakazowego żadna ze stron nie wniosła sprzeciwu i uprawomocnił się on 5 kwietnia 2019 r.

Kasację od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W. wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżając wyrok w całości, na korzyść skazanego M. G., zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 500 § 1 i 3 k.p.k., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego oskarżonemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co skutkowało wydaniem na posiedzeniu wyroku naruszającego jednocześnie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez wadliwe określenie granic czasowych czynu ciągłego, co doprowadziło do skazania oskarżonego za przestępstwo kradzieży popełnione w okresie od dnia 10 listopada 2017 r. do dnia 29 grudnia 2017 r., zakwalifikowane jako czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z

art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., mimo że na mocy uprzednio wydanego przez Sąd Rejonowy w W. wyroku nakazowego z dnia 26 lutego 2018 r. o sygn. II K (...), który uprawomocnił się w dniu 30 marca 2018 r., M. G. został skazany za tożsamy czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w okresie od dnia 6 grudnia 2017 r. do dnia 3 stycznia 2018 r., w konsekwencji czego poniósł on odpowiedzialność za zachowania, które zostały popełnione w ramach czasowych wyznaczonych przez przypisany mu uprzednio czyn ciągły, co uzasadnia wniosek, iż okoliczności popełnienia przez niego przypisanego mu przestępstwa i wina budziły wątpliwości”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego wniesiona na korzyść M. G. jest oczywiście bezzasadna i dlatego podlegała oddaleniu.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy w W. , wydając wyrok nakazowy w dniu 1 marca 2018 r. nie naruszył przepisów art. 500 § 1 i 3 k.p.k., ani też art. 413 § 3 pkt 1 k.p.k.

Możliwość wydania wyroku nakazowego regulują przepisy Rozdziału 53 Kodeksu postępowania karnego, w tym między innymi art. 500 k.p.k. Słusznie więc skarżący odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazał, że postępowanie nakazowe jest instytucją prawa procesowego, której stosowanie jest zastrzeżone do najbardziej oczywistych przypadków, to znaczy takich, w których zebrany materiał dowodowy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych zastrzeżeń, co do winy i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu. Wymóg ten oznacza w szczególności brak wątpliwości co do tak zasadniczych kwestii, jak realizacja przez oskarżonego wszystkich znamion zarzucanego mu czynu wymienionych w konkretnym przepisie typizującym dane przestępstwo, jak również wyczerpanie pozostałych warunków odpowiedzialności karnej, ujętych w części ogólnej kodeksu karnego. Tylko wówczas można bowiem przyjąć, że *okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości*. W przeciwnym wypadku konieczne staje się rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych (por.

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. IV KK 423/18).

Skarżący uzasadniając swoje stanowisko, co do naruszenia art. 500 § 1 i 3 k.p.k. wskazał, że M. G. został nie tylko skazany zaskarżonym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 1 marca 2018 r., sygn. II K (...) za czyn ciągły z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 12 k.k. zw. z art. 64 § 1 k.k., składający się z zachowań popełnionych w okresie od 10 listopada 2017 r. do 29 grudnia 2017 r., ale również był uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 lutego 2018 r., sygn. akt II K (...), za czyn ciągły z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 12 k.k. zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w okresie od 6 grudnia 2017 r. do 3 stycznia 2018 r. Zdaniem Prokuratora Generalnego, to wcześniejsze prawomocne skazanie, z zastosowaniem konstrukcji czynu ciągłego, wykluczało możliwość pociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności za później ujawnione zachowania będące elementami tego czynu, ponieważ pochłaniało wszystkie inne zachowania popełnione w tym okresie stanowiące wykonanie z góry powziętego zamiaru. Z porównania obu skazań dotyczących skazanego wynika bowiem, że dotyczyły one jednorodnych zachowań M. G., naruszających dobro prawne o zbliżonym charakterze i zostały popełnione z góry powziętym przez tego skazanego, tym samym, a nie identycznym, zamiarem, o czym świadczy treść jego wyjaśnień.

Zdaniem Sądu Najwyższego takie założenie skarżącego nie znajduje jednak potwierdzenia w ustaleniach faktycznych, poczynionych przez Sąd Rejonowy w W. w obu porównywanych sprawach. Wprawdzie w żadnej ze spraw nie zostało sporządzone uzasadnienie, jednakże o przyjętym stanie faktycznym świadczy treść przypisanych M. G. przestępstw w obu sprawach, na podstawie zebranych dowodów. Nie można również zgodzić się z Prokuratorem Generalnym, że to wyjaśnienia skazanego złożone w obu sprawach świadczą o jego działaniu z góry powziętym tym samym zamiarem zarówno w przypadku zachowań prawomocnie osądzonych wyrokiem w sprawie II K (...) i uznanych za czyn ciągły, jak i później ujawnionych działań, które prawomocnie wyrokiem w sprawie II K (...) również zostały uznane za czyn ciągły.

Analiza akt w obu sprawach, a w szczególności wyjaśnień M. G., nie dają bowiem podstaw do przyjęcia, że jego zachowania przypisane w wyroku II K (...)

stanowiły jeden z elementów czynu jak został mu zarzucony, a następnie przypisany wyrokiem w sprawie II K (...), mimo że zostały zakwalifikowane za każdym razem z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Będąc przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 4 stycznia 2018 r. w sprawie o późniejszej sygn. II K (...), M. G. przyznał się, po przedstawieniu mu zarzutów, do dokonania w okresie od 6 grudnia 2017 r. do 3 stycznia 2018 r. ze sklepu T. w W., ul. K. , sześciokrotnie kradzieży różnych przedmiotów, w tym czekoladek, kawy i herbaty, o łącznej wartości 1.361,40 zł na szkodę T. sp. z o.o.

M. G. przesłuchiwany natomiast w sprawie II K (...), w dniu 18 stycznia 2018 r. przyznał się do dokonania w okresie od 10 listopada 2017 r. do 29 grudnia 2017 r. ze sklepu B. w W. , ul. W. , trzykrotnie kradzieży różnych przedmiotów, w tym wody perfumowanej oraz czekolad, o łącznej wartości 651,06 zł na szkodę J. S.A.

Faktycznie w każdej ze spraw M. G. wyjaśniał, że kradł te rzeczy regularnie, żeby mieć na jedzenie, oraz wskazywał, że to było z góry zaplanowane działanie i wiedział, że popełniał przestępstwo, jednak musiał się z czegoś utrzymać i robił to świadomie.

Wbrew skarżącemu, trudno jednak przyjąć, że Sąd Rejonowy w W. orzekając w dniu 1 marca 2018 r. i dysponując tej treści wyjaśnieniami oraz pozostałymi dowodami w sprawie, winien był powziąć wątpliwości, co do działania oskarżonego w warunkach art. 12 k.k. również co do innych zachowań, a nie tylko tych, które były przedmiotem rozpoznania w tej sprawie i skierować sprawę na rozprawę celem rozpoznania. Z wyjaśnień tych nie wynikało bowiem, aby M. G. dokonał jeszcze innych kradzieży, w innym miejscu i czasie, które objęte by były z góry powziętym zamiarem. Tego rodzaju postawa oskarżonego nieprzyznającego się do innych kradzieży, wydaje się być celowa, jeżeli weźmie się pod uwagę, że wyjaśnienia te składał, gdy wszystkie kradzieże objęte tymi dwoma sprawami, były już dokonane, a jest on sprawcą odpowiadającym w warunkach recydywy, który z dokonywanych kradzieży w istocie uczynił sobie stałe źródło dochodu i doskonale zdawał sobie sprawę ze swojej pozycji procesowej.

Na marginesie należy zauważyć, że w tych wyjaśnieniach oskarżony nie twierdził wcale, że jednocześnie wyklucza wykorzystywanie nadarzających się

przypadkowych okazji, na co wskazuje w kasacji skarżący (str. 5).

Brak jest więc podstaw do twierdzenia, że Sąd Rejonowy w W. rażąco naruszył przepis art. 500 § 1 i 3 k.p.k., a tym bardziej wadliwie określił granice czasowe zarzucanego skazanemu czynu ciągłego, przez co naruszył przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

Na zakończenie należy stwierdzić, że przedstawiona w kasacji argumentacja przez Prokuratora Generalnego, dotyczy w zasadzie wykazania, że doszło nie tyle do obrazy przepisów postępowania wskazanych w kasacji, ale naruszenia prawa materialnego tj. art. 12 k.k. Oparta jest ona jednak u swych podstaw na dowolnym założeniu, co do ustaleń faktycznych związanych z zamiarem z jakim miał działać M. G. dopuszczając się kradzieży będących przedmiotem osądu w obu sprawach. Podważanie na etapie postępowania kasacyjnego ustaleń faktycznych, czy też dążenie do poczynienia odmiennych ustaleń faktycznych podczas ponownego rozpoznania sprawy po uchyleniu zaskarżonego wyroku, do czego w istocie sprawdza się kasacja, nie jest jednak dopuszczalne.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy zdecydował o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej i w oparciu o przepis art. 638 k.p.k. obciążył Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego.